

Amsterdam, 5 maart 2025

Shortlist Hans Vervoort Prijs

Gelukkig worden er in het Nederlands taalgebied veel boeken geschreven met neerslachtig en toch opbeurend proza, want dat is het overkoepelende criterium voor de Hans Vervoort Prijs, die op 22 april voor de vierde keer zal worden uitgereikt in Amsterdam. Voorts gaat het om vertellersproza van realistische aard, liefst in sobere stijl gesteld, en met zelfspot en een zekere weemoed als pluspunten.

De jury, dit jaar bestaande uit Bart Leemhuis, Sholeh Rezazadeh en voorzitter Arjan Peters, heeft een shortlist van 6 boeken opgesteld. Zes verschillende uitgevers, drie debutanten: ook dat laat zien dat deze prijs nog vele jaren mee kan.

Dit is de shortlist in alfabetische volgorde:

1. Joost van Bellen – Fenix (Podium)

Roman over de invloedrijke Amsterdamse nachtclub Fenix voor roekeloze en artistieke geesten, waarin wij het legendarische RoXy kunnen herkennen, waar Van Bellen (1962) immers zelf ooit als dj werkte. Na *Nachtdier* heeft hij opnieuw zijn hoofdpersoon Beer van Munster losgelaten in de vrije, rauwe en ook vrij destructieve feestelijke chaos, dit keer van de jaren negentig.

2. Marieke Groen – Het verhaal van mijn schaarste (Thomas Rap)

De auteur heeft de moed gevat om haar schaarste die leidde tot armoede, honger, ziekte en eenzaamheid, tot onderwerp te maken van een memoir. Glashelder, opvallend *onzwaar* en zonder zelfmedelijden laat Marieke Groen (1966) zien hoe het zo ver is gekomen. Het kernwoord in de titel is ‘verhaal’: doordat ze dát ervan maakt, krijgt ze inzicht en overzicht, en daardoor kan ze de lethargie hopelijk overwinnen.

3. Falun Ellie Koos – Rouwdouwers (AtlasContact)

In dit verhaal wordt niets verzacht. ‘Mensen helpen alleen zichzelf,’ is een les die de vader van hoofdpersoon Ada haar inpepert. Moeder sterft door een ongeluk als ze jong is, en Ada groeit met haar broertje en vader op een camping op. Later, na een studie *fine arts*, belandt ze in Galicië bij een houthakker die niet mals is voor zijn twee honden. Die luisteren echter beter naar deze Molina dan naar de zachtaardiger Ada. Ook een les? Falun Ellie Koos (1992) vertelt alles gepast onzachtzinnig, maar niet zonder gevoeligheid.

4. Lena Kurzen - Schuilhuisje (Nijgh & van Ditmar)

Pandemieroman waarin de ik-verteller een verhouding heeft met een oudere man die een vreselijk geheim met zich meedraagt. Vlot, staccato en met een apart gevoel voor humor weet Kurzen (1982) de lezer vaardig om de tuin te leiden, en die dirigeert hem al even moeiteloos naar een onverwachte ontknopning.

5. Sjoerd Kuyper - De spanning stijgt (Hoogland & Van Klaveren)

De gevierde kinderboekenauteur Sjoerd Kuyper (1952) is ook een begenadigd brieven-schrijver voor volwassenen. De titel *De spanning stijgt* slaat met name op de naderende dood. In het licht daarvan kan hij, naast grappen, al zijn hoekigheden ongeremd los laten. Hij heeft geen zwak voor dieren (‘ik hou alleen van vogels die geen geluid maken’), noemt *De Kleine Prins* ‘een beetje een kutboek’, en maakt zich kwaad over culturele toe-eigening. Stijl en compositie, daar gaat het om. Geen brief zonder formulering met een unieke mengeling van humor en verdriet.

6. Manik Sarkar- Ossenkop (Hollands Diep)

Slager Rensing is een vakman, maar mist het talent voor de omgang met mensen. De tijdgeest en de omzet maken het er niet makkelijker op voor deze ambachtsman in een dorp. Het verhaal van debutant Sarkar (1973), tot dusver bekend als vertaler, laat je verdwalen in het ongemak, en dwingt jou om er bij te blijven, ook als je liever zou weggaan.